یادداشت

بنزین ۱۰ هزار تومانی در اقتصاد غیرخطی

ادامه از صفحه اول

پس برخلاف تصویری که ممکن است در جامعه شکل بگیرد، قرار نیست قیمت تمام بنزین مصرفی مردم دو برابر شـود. با این حال، این محاسبه همه واقعیت را نشان نمی‌دهد. مصرف بیش از سهمیه همیشه نشانه رفاه یا اسراف نیست. کارگری که در حاشیه شهر زندگی می‌کند و هر روز تا محل کارش مسـافت زیادی می‌پیماید، تکنسـینی که ماهیت شغلش رفت‌وآمد مداوم است یا راننده‌ای که از پیمایش خودرو درآمد به دست می‌آورد، به احتمال زیاد بیش از یک خانوار مرفه سـاکن مرکز شهر بنزین مصرف می‌کند. نرخ سوم در شکل فعلی خود، میان مصرف تجملی و مصرف اجباری تمایزی قائل نمی‌شود. به همین دلیل، مسـئله عدالت در این سیاسـت را نمی‌توان فقط با این استدلال پاسخ داد که پرمصرف‌ها باید پول بیشتری بپردازند.

اثر مستقیم این تصمیم بر تورم عمومی احتمالا کمتر از تصوری است که در افکار عمومی وجود دارد. بخش اصلی حمل‌ونقل کالای کشور به گازوئیل وابسته است و بنزین ۱۰ هزار تومانی نیز فقط به مصرف خارج از سهمیه مربوط می‌شود. اما بنزین در اقتصاد ایران مدت‌هاست از یک کالای مصرفی فراتر رفته و به علامتی برای افزایش قیمت‌ها تبدیل شده است. تاکسـی‌های اینترنتی، پیک‌ها، وانت‌بارها و مشاغل سیار واقعا هزینه بیشتری متحمل می‌شوند. در کنار آنها، عده‌ای نیز افزایش قیمت بنزین را بهانه تعدیل قیمت قرار می‌دهند، حتی اگر سهم سوخت در هزینه فعالیتشان ناچیز باشد.

از همین‌جا حلقه بازخورد آغاز می‌شـود. هزینه رفت‌وآمـد بالا می‌رود، مطالبه افزایش کرایه و دستمزد شکل می‌گیرد، هزینه بنگاه افزایش پیدا می‌کند، قیمت کالا و خدمـات بالا می‌رود و انتظار تورمی تقویت می‌شـود. ایـن انتظار، خود به محرک افزایش‌های بعدی تبدیل خواهد شـد. ممکن است سهم مستقیم بنزین در شاخص قیمت چندان بزرگ نباشـد، اما اثر آن بر ذهنیت عمومی و رفتار قیمت‌گذاران بسیار بیشتر از چیزی باشد که در محاسبات اولیه دیده می‌شود. وضع خودروهای نوشماره نیز ایراد آشـکاری در طراحی کنونی اسـت. خودروی قدیمی‌تر از سهمیه‌های ارزان برخوردار هسـتند، اما خودروی نوشماره مشمول نرخ سوم می‌شود. اگر نرخ سوم به ۱۰ هزار تومان برسد، مصرف ماهانه ۱۶۰ لیتر برای چنین خودرویی نسبت به نرخ پنج هزار تومان، ۸۰۰ هزار تومان هزینه بیشـتر ایجاد می‌کند. این تفاوت می‌تواند قیمت خودروهای کارکرده دارای سهمیه را بالا ببرد، انگیزه نوسازی ناوگان را کاهش دهد و بازار غیررسمی کارت سوخت را گسترش دهد. حاصل کار ممکن است درست خلاف هدف سیاسـت باشـد: خودروی قدیمی و پرمصرف، بنزین ارزان‌تر بگیرد و خودروی جدیدتر و احتمالا کم‌مصرف‌تر، بنزین گران‌تر. اگر هدف کاهش مصرف اسـت، ملاک سیاسـت باید میزان مصرف و بازده سوخت خودرو باشد، نه تاریخ شماره‌گذاری آن. فاصله زیاد میان نرخ‌های هزارو ۵۰۰، سـه هزار و ۱۰ هزار تومان، سهمیه بنزین را به دارایی قابل معامله تبدیل می‌کند. خرید و فروش یا اجاره کارت سـوخت، اسـتفاده تجاری از سهمیه خودروهای شخصی، ثبت پیمایش غیرواقعی و انتقال مصرف میان کارت‌ها، پیامدهای دور از ذهنی نیستند.

در این وضعیت ممکن اسـت آمارها از کاهش مصرف با نرخ سـوم خبر بدهند، در حالـی که مصرف واقعی چندان تغییر نکرده و فقـط از یک کارت به کارت دیگر منتقل شـده اسـت. دولت بایـد مراقب باشـد جابه‌جایی مصرف در سـامانه را با صرفه‌جویی واقعی اشـتباه نگیرد. با وجود همـه این ملاحظات، بزرگ‌ترین خطر در جایگاه‌های سوخت نیسـت؛ در اعتماد عمومی است. مردم تصمیم درباره بنزین را جدا از تورم سـال‌های اخیر، تجربه آبان ۱۳۹۸ و نگرانی از آینده نمی‌بینند؛ رفتار آنها فقط تابع آن چیزی نیسـت که دولت امروز اعلام می‌کند و به برداشتی بستگی دارد که ناشـی از تصمیم فردای دولت دارند. اگر باور کنند نرخ ۱۰ هزار تومان صرفا برای مصرف مازاد اسـت و سهمیه‌های موجود واقعا حفظ می‌شود، واکنش‌ها محدودتر خواهد ماند. اگر این اقدام را مقدمه کاهش سهمیه‌ها یا افزایش نرخ‌های اول و دوم بدانند، بازار پیش از اجرای هر تصمیم دیگری واکنش نشان می‌دهد. در چنین فضایی، پیام‌های متناقض مقامات دولتی کم‌هزینه نیست. وقتی یک مقام می‌گوید تصمیمی برای افزایش قیمت گرفته نشـده و چند روز بعد عدد تازه‌ای مطرح می‌شود، مسئله فقط ضعف اطلاع‌رسـانی نیسـت. مردم و بنگاه‌ها نمی‌دانند بر پایه کدام گفته باید تصمیـم بگیرند. در اقتصاد نااطمینان، گاهی ابهـام از خود افزایش قیمت زیان‌بارتر است. افزایش نرخ سوم می‌تواند جزئی از برنامه‌ای قابل دفاع برای مدیریت مصرف باشد، اما نباید جای اصلاحات اصلی را بگیرد. توسعه حمل‌ونقل عمومی، گسترش CNG، واردات و تولیـد خودروهـای کم‌مصرف، اصلاح الگـوی رفت‌وآمد ادارات، دورکاری واقعی و خروج خودروهای فرسوده از ناوگان، دشوارتر از تغییر یک عدد روی نازل بنزین است. اما تا زمانی که این امکان‌ها فراهم نشود، بسیاری از مصرف‌کنندگان راهی برای کاهش مصرف ندارند و فقط ناچارند هزینه بیشتری بپردازند.

راه کم‌خطرتر این اسـت که سهمیه‌های موجود در مرحله نخست حفظ شوند، کاهش سـهمیه و افزایش نرخ با یکدیگر هم‌زمان نباشند، هزینه رانندگان و مشاغل حمل‌ونقلی به‌صورت خودکار و بر مبنای پیمایش واقعی جبران شود، تبعیض میان خودروهای قدیمی و نوشـماره کنار گذاشته شود، مقدار مصرف مشمول نرخ سوم و درآمد حاصل از آن به‌طور شـفاف منتشر شود و منابع خالص به توسعه حمل‌ونقل عمومی یا پرداخت مستقیم به خانوارهای فاقد خودرو اختصاص پیدا کند.

بنزیـن ۱۰ هزار تومانی بـه خودی خود نه درمان ناترازی سـوخت اسـت و نه الزامـا آغاز یک بحران. نتیجـه را عدد روی تابلوی جایـگاه تعیین نمی‌کند؛ کیفیت طراحـی، زمان اجرا، نحوه مواجهه دولت با عـوارض تصمیم و میزان اعتماد مردم مهم‌تر هسـتند. در اقتصادی چنین حساس و پرنوسـان، درست‌بودن محاسبه اولیه کافی نیسـت؛ سیاسـت باید توان تحمل پیامدهایی را هم داشـته باشد که خودش راه می‌اندازد.

جنگ با ایران و نیاز به نفت سنگین، واشینگتن را به معامله‌ای بلندمدت با ونزوئلا رسانده است

قمار صدساله ترامپ

شرق: دولت ایالات متحده برای تبدیل نفت ونزوئلا به یک پشتوانه راهبـردی برای خود، از نقـش میانجی فراتر رفته و در آسـتانه ورود مستقیم به یک سـرمایه‌گذاری نفتی در ونزوئلاست. توافق کم‌سـابقه و صدساله واشینگتن و کاراکاس در واقع قماری است که هم امنیت انرژی را هدف گرفته و هم پرسـش‌های حقوقی و سیاسی جدی ایجاد کرده است. ماه‌ها پس از آنکه دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا اعلام کرد کناررفتن نیکلاس مادورو می‌تواند نفت ونزوئلا را دوباره در دسترس آمریکا قرار دهد، مشکل اصلی در این میان دیگر سیاسـی نبود؛ شـرکت‌های بزرگ نفتی حاضر نمی‌شدند با سرعتی که کاخ سفید می‌خواست، میلیاردها دلار به صنعت نفت فرسوده و پرریسک ونزوئلا برگردانند.

اکسون‌موبیل و کونوکو فیلیپس از جمله شرکت‌هایی بودند که دولت ترامپ برای بازگشت به میدان‌های نفتی، آنها را تحت فشار گذاشـت، اما نگرانی درباره امنیت، وضعیت حقوقی قراردادها، فساد و عدم ثبات سیاسـی در کاراکاس، بخش بزرگی از صنعت نفت آمریکا را در حاشیه نگه داشت. شورون استثنای اصلی بود؛ شرکتی که برخلاف بیشتر رقبایش در دهه‌های گذشته حضور خود را در ونزوئلا کاملا قطع نکرده اسـت. پاسخ دولت ترامپ به این مقاومت شرکت‌های نفتی کم‌سابقه است: اگر بخش خصوصی به اندازه کافی مطمئن نیسـت، خود دولت مسـتقیم وارد ماجرا خواهد شـد. توافقی که اخیرا اعلام شد، دولت آمریکا را از نقش تسهیل‌کننده سـرمایه‌گذاری به یک ذی‌نفع مستقیم در صنعت نفت ونزوئلا تبدیـل می‌کند. محور معامله شـرکتی خصوصی به رهبـری آلخاندرو بتانکور، بازرگان ونزوئلایی اسـت که روابط نزدیکی با دلسـی رودریگز، رئیس‌جمهور موقـت ونزوئلا دارد. شرکت او با نام North American Blue Energy Partners، طی دو سال گذشته پس از شـورون به دومین تولیدکننده خصوصی بزرگ نفت در ونزوئلا تبدیل شده است. بتانکور پیش‌تر در اسپانیا و سوئیس با تحقیقات درباره اتهام پول‌شویی روبه‌رو بوده، هرچند هیچ اتهام رسـمی علیه او مطرح نشده است. با این حال، همین پیشـینه در کنار ارتباط نزدیک او با حکومت کاراکاس، حساسیت سیاسی معامله را بیشتر کرده است. واشینگتن می‌خواهد از طریق دفتر سـرمایه راهبردی پنتاگون وارد این ساختار شود؛ نهادی که اساسـا برای حمایت مالی از صنایع مرتبط با امنیت ملی آمریکا ایجاد شـده است. سرمایه‌گذاری قرار اسـت با بهای بسیار پایین طراحی شـود تا دولت بدون تزریق سـنگین پـول نقد، صاحب سهمی از شرکت شـود. پنتاگون در نهایت سهم دولت و حقوق خرید نفت را در اختیار خواهد داشت. این تغییر نقش، قابل توجه اسـت. وزارت دفاع آمریکا که مأموریت اصلی آن امنیت و جنگ است، حالا قرار است در شرکتی سـرمایه‌گذاری کند که سودش مستقیم به استخراج نفت از ونزوئلا وابسته خواهد بود.

۶۵ میلیارد بشکه نفت

ابعـاد نفتی این معامله بسـیار بزرگ اسـت. شـرکت مورد حمایت آمریکا امکان توسـعه ۱۷ میدان نفتی را خواهد داشت که گفته می‌شود حدود ۶۵ میلیارد بشکه ذخیره اثبات‌شده دارند؛ نزدیک به یک‌پنجم ذخایر ۳۰۳ میلیارد بشکه‌ای ونزوئلا، کشوری که بزرگ‌ترین ذخایر اثبات‌شده نفت جهان را در اختیار دارد.

حقوق بهره‌برداری نیز برای دوره‌ای صدسـاله طراحی شده اسـت. اگر این سـاختار حقوقی در برابر دولت‌های آینده ونزوئلا دوام بیاورد، واشـینگتن عملا برای چند نسـل به بخشی از منابع عظیم نفتی این کشور دسترسی ترجیحی پیدا خواهد کرد. شراینر پارکر از شـرکت مشـاوره رسـتاد انرژی که با وال‌استریت‌ژورنال گفت‌وگـو کرده، معتقد اسـت در صـورت دوام توافـق، ترامپ می‌تواند ذخایر راهبردی نفتی برای آمریکا فراهم کند که اهمیت آنها از انقلاب نفت شیل هم فراتر رود. اما او هم‌زمان روی مشکل اصلی دسـت می‌گذارد: وجود نفت در زیر زمین یک چیز اسـت و تبدیل آن به میلیون‌ها بشـکه تولید روزانه چیزی دیگر. درباره سـاختار دقیق مالکیت نیز هنـوز ابهام وجـود دارد. یک روایت منتشرشـده از توافق می‌گویـد دولت آمریکا ۳۵ درصد سـهم غیرفعال در شرکت NABEP خواهد داشت و حق ترجیحی خرید ۲۰ درصد تولید را با قیمت تمام‌شـده به دسـت می‌آورد. روایت دیگری به نقل از یک مقام کاخ سفید از سهم ۵۵درصدی آمریکا در یک سـرمایه‌گذاری مشـترک تازه و سـهم ۴۵درصدی طرف ونزوئلایی سخن می‌گوید. هنوز توضیح عمومی روشنی برای این تفاوت ارائه نشده و همین مسئله نشان می‌دهد جزئیات حقوقی معامله کاملا شفاف نشده است. مارکو روبیو، وزیر خارجه آمریکا، توافق را «یک پیروزی بزرگ» خوانده و گفته نفت ارزان در نیم‌کره غربی می‌تواند قیمت سـوخت برای آمریکایی‌ها را پایین بیاورد. رودریگز نیز تصویر بزرگ‌تری ارائه کرده است: بیش از ۱۰۰ میلیارد دلار سـرمایه‌گذاری، بیش از ۲۰۹ میلیـارد دلار درآمد مالیاتی و هزاران شـغل برای اقتصادی که صنعت نفت آن سال‌هاست با کمبود سرمایه و فرسودگی زیرساخت روبه‌روست.

تأثیر جنگ با ایران

پشـت این چرخش دولـت ترامپ، فقط ونزوئـلا و تحولات این کشور نیسـت. جنگ ایران معادله انرژی آمریکا را تغییر داده اسـت. اختلال در صادرات نفت خلیج فـارس، حدود یک‌پنجم عرضه معامله‌شده جهانی نفت را تحت تأثیر قرار داده و آمریکا را بیش از گذشـته در موقعیت تأمین‌کننـده نفت و فروردهایی ماننـد گازوئیل و سـوخت جت بـرای بازارهای دیگـر قرار داده اسـت. هم‌زمان دولت ترامپ برای مهار فشار قیمت‌ها بخشی از ذخایر راهبردی نفت آمریکا را مصرف کرده و سطح این ذخایر به پایین‌ترین میزان از سال ۱۹۸۲ رسیده است.

در چنین شـرایطی، ونزوئـلا مزیتی دارد کـه صرفا به حجم ذخایرش مربوط نیسـت. آمریکا بزرگ‌ترین تولیدکننده نفت خام جهـان و در مجموع صادرکننده خالـص نفت و فراورده‌های آن اسـت، اما بخش زیادی از نفت تولیدی آن سبک و شیرین است. نفـت ونزوئلا در مقابل سـنگین و ترش اسـت؛ همان نوع نفتی که بسیاری از پالایشـگاه‌های آمریکایی برای فراوری آن طراحی شـده‌اند و برای تولید گازوئیل، سوخت جت، روغن‌های صنعتی و آسـفالت مناسب اسـت. این پیوند تاریخی هنوز در زیرساخت پالایش آمریکا باقی مانده اسـت. بسـیاری از پالایشگاه‌های این کشور در دهه ۱۹۷۰ زمانی ساخته یا تنظیم شدند که ونزوئلا یکی از تأمین‌کنندگان اصلـی نفت آمریکا بـود. واردات نفت ونزوئلا امسـال بیش از چهار برابر شـده و به حدود ۶۰۰ هزار بشکه در روز رسیده اسـت؛ بالاترین میزان از زمان اعمال تحریم‌های دوره نخسـت ترامپ در سال ۲۰۱۹. ونزوئلا اکنون پس از کانادا دومین منبع نفت خام وارداتی آمریکاسـت. به همین دلیل جنگ ایران برای کاخ سفید به عامل شتاب‌دهنده تبدیل شده است. مقام‌های درگیر در مذاکرات می‌گویند دولت می‌خواست پیش از انتخابات میان‌دوره‌ای نوامبر نشـان دهد منبع بلندمدتی از نفت در نیم‌کره غربی پیـدا کرده که می‌توانـد آمریکایی‌ها را تا حـدی از هزینه آشـفتگی خاورمیانه مصون نگـه دارد. اما فاصلـه میان اعلام سیاسی و بشکه واقعی همچنان زیاد است.

چالش زمان برای تولید

ونزوئلا امروز فقط حدود ۱.۱ تا ۱.۲ میلیون بشـکه در روز نفت تولید می‌کند؛ رقمی بسیار پایین‌تر از حدود ۳.۵ میلیون بشکه در روز پیش از افول طولانی صنعت نفت این کشور. افزایش حدود ۱۵۰ هزار بشـکه‌ای تولید از ابتدای سال نشـانه بهبود است، اما برای بازگشت به ظرفیت تاریخی کافی نیست. لویسا پالاسیوس، رئیس پیشین سیتگو و مدیر مرکز سیاست انرژی جهانی دانشگاه کلمبیا، می‌گوید بازگرداندن تولید ونزوئلا به سـطح گذشـته به میلیاردها دلار سـرمایه خارجی و دسـت‌کم یک دهه زمان نیاز دارد. زیرساخت‌های نفتی طی سال‌های طولانی حکومت هوگو چاوز و مادورو فرسـوده شده‌اند و برخی بخش‌ها عملا باید از نو ساخته شوند. بنابراین توافق تازه نمی‌تواند آن‌طورکه در تبلیغات سیاسی ممکن است القا شود، در چند ماه قیمت بنزین در آمریکا را پایین بیاورد. راب تامل از شـرکت تورتویس کپیتال نیز می‌گوید سرمایه‌گذاری در ونزوئلا باید با ده‌ها پروژه دیگر شرکت‌های بزرگ نفتی در جهان رقابت کند و احتمالا سال‌ها طول می‌کشد تا نفت اضافی قابل توجهی وارد بازار شود.

کاخ سفید امیدوار است مشـارکت مستقیم دولت بخشی از این تردید را کاهـش دهد، اما همین نقطه یک تناقض هم ایجاد کرده اسـت: دولت آمریکا از یک طرف از شرکت‌های خصوصی می‌خواهد وارد ونزوئلا شـوند و از طرف دیگر، در حال سـاختن رقیبی اسـت که خود واشـینگتن، پشت آن ایسـتاده و به بخش عظیمی از ذخایر نفتی دسترسی ترجیحی خواهد داشت.

اد هیرس، اقتصاددان انرژی دانشـگاه هیوستون، این پرسش را صریح مطرح کرده است: چرا دولت آمریکا باید با پول و اعتبار خود «یک رقیب بزرگ برای صنعت نفت آمریکا» بسازد؟

دردسرهای حقوقی

ریسـک بزرگ‌تر از اقتصاد، چالش‌های حقوقی و سیاسی این توافق است. قانون اساسـی ۱۹۹۹ ونزوئلا ذخایر نفتی را متعلق به جمهـوری بولیواری ونزوئلا می‌داند و فـروش آنها را ممنوع می‌کند. مخالفان حکومت اسـتدلال می‌کنند دولت غیرانتخابی کنونی اختیار حقوقی لازم برای واگذاری چنین حقوق بلندمدتی را ندارد و دولت آینده می‌تواند قرارداد را به چالش بکشد. طراحان معاملـه دقیقا از همین خطر آگاه بوده‌اند. بـه گفته افراد درگیر در مذاکرات، اسـتفاده از یک شـرکت خصوصی به‌جای قرارداد مستقیم دولت آمریکا با کاراکاس با این هدف انتخاب شده که لغو توافق برای حکومت‌های آینده دشـوارتر شود. محاسبه آنها این است که مصادره یک شرکت خصوصی از نظر سیاسی و حقوقی سخت‌تر از لغو یک توافق دولتی خواهد بود.

بـا این حال، همیـن طراحی در میان بخشـی از ونزوئلایی‌ها واکنش منفی ایجاد کرده اسـت. دیه‌گو آریا، وزیر و سـفیر پیشین ونزوئـلا که اکنون در آمریکا در تبعیـد زندگی می‌کند، معامله را غیرقانونی می‌داند و واشینگتن را متهم می‌کند در ازای دسترسی به نفـت، به حکومتـی غیرانتخابـی مشـروعیت می‌دهد. این واکنش یک تناقض سیاسـی بزرگ‌تر را نشـان می‌دهد. بسیاری از ونزوئلایی‌ها از عملیات آمریکا بـرای کناردزدن مادورو حمایت کردند، امـا محبوبیت ترامپ با تقویت موقعیت رودریگز، معاون پیشـین مادورو، کاهش یافته اسـت. همان دولتی که واشینگتن زمانی بخشـی از ساختار مادورو می‌دانست، اکنون شریک اصلی طرحی شده که ترامپ آن را دستاورد انرژی آمریکا معرفی می‌کند. برای مـردم عادی ونزوئلا البته بحث حقوق مالکیت ۶۵ میلیارد بشـکه نفت ممکن است بسیار دورتر از مشـکلات روزانه باشد. ایرلیس سـدنیو، بازنشسته ۶۵سـاله‌ای در حومه کاراکاس گفته دغدغه او برق، آب، درآمد و هزینه زندگی اسـت؛ اگر توافق نفتی بتواند این وضعیت را بهتر کند، از آن استقبال خواهد کرد. همین فاصله میان سیاسـت کلان و زندگی روزمره سرنوشت معامله را تعیین می‌کند. دولت ترامپ آن را راهی برای امنیت انرژی آمریکا می‌بیند و کاراکاس از سـرمایه، مالیات و اشتغال سخن می‌گوید. صنعت نفت اما هنوز درباره امنیت سرمایه خود مطمئن نیست و مخالفان ونزوئلایی مشروعیت قرارداد را زیر سؤال می‌برند. نفت ونزوئلا زیر زمین فراوان اسـت؛ مسئله دشوارتر این است که چه کسـی حق اسـتخراج آن را دارد، چه کسی پولش را می‌پردازد و آیا قراردادی که برای صد سـال نوشته می‌شود، از تغییر دولت‌ها و بحران‌های سیاسی بعدی هم جان سالم به در خواهد برد؟

گزارش

پیشنهاد محرمانه مدیر سیا به مسکو

مدیـر سـیا در سـفری محرمانه به مسـکو، پیشـنهاد برگـزاری نشسـت سه‌جانبه ترامپ، پوتین و زلنسکی برای احیای مذاکرات صلـح را مطرح کرده اسـت. زلنسـکی از این ایده اسـتقبال کرده، اما پوتین پیش‌تر با چنین نشستی مخالفـت کرده بود. هم‌زمـان اوکراین درباره احتمال تشـدید جنگ از سـوی روسیه هشدار داده است.

جـان رتکلیـف، رئیـس سـازمان اطلاعات مرکزی آمریکا، سـیا، در سفر محرمانه اخیر خود به مسـکو پیشنهاد برگزاری نشسـت سه‌جانبه میان دونالد ترامـپ، ولادیمیـر پوتیـن و ولودیمیر زلنسـکی را مطرح کرده است؛ ابتکاری که به گفته منابع مطلع، با هدف احیای مذاکرات متوقف‌شـده برای پایان جنگ اوکراین دنبال شده است.

رتکلیف در سفر به مسکو با سرگئی ناریشـکین، رئیس سـرویس اطلاعات خارجی روسیه و الکساندر بورتنیکوف، رئیس سـرویس امنیت فدرال روسیه، دیـدار کـرد. کرملین تأیید کرده اسـت رئیس سیا با مقام‌های اطلاعاتی روسیه گفت‌وگو داشـته، اما با ولادیمیر پوتین دیدار نکرده اسـت. به گفتـه کرملین، پوتین در جریان نتایج این مذاکرات قرار گرفته است.

بر اسـاس گزارش اکسیوس به نقل از دو منبـع مطلع، رتکلیـف در جریان مذاکـرات مسـکو پیشـنهاد برگـزاری نشسـت مسـتقیم میان ترامپ، پوتین و زلنسـکی را مطـرح کـرد. مقام‌های آمریکایی روز جمعه نیز زلنسـکی را در جریان مذاکرات رتکلیف و این پیشنهاد قرار دادند.

دولت ترامـپ پیش‌تر نیز ایده چنین نشسـتی را مطرح کرده بود. زلنسـکی از برگزاری آن حمایـت کرده، اما پوتین با این پیشـنهاد مخالفت کرده اسـت. در نتیجـه، هنوز نشـانه‌ای از موافقت مسـکو با برگزاری نشسـت سـه‌جانبه وجود ندارد.

به گفته اکسـیوس، یکـی از اهداف سفر رتکلیف بررسـی این موضوع بود که آیا رؤسـای دسـتگاه‌های اطلاعاتی روسـیه می‌تواننـد پوتین را به سـمت ازسـرگیری مذاکـرات بـا میانجیگری آمریکا سـوق دهند. این سفر همچنین نخسـتین حضور مسـتقیم رتکلیف در تلاش‌هـای دیپلماتیک دولـت ترامپ برای ایجاد گشایش در مذاکرات روسیه و اوکراین بود.

نیویورک‌تایمـز گزارش داده اسـت رتکلیـف در دیدار با بورتنیکوف ارزیابی بدبینانـه‌ای از وضعیت جنـگ ارائه و روسـیه را به دسـتیابی به توافق پیش از وخیم‌ترشـدن شـرایط نظامـی و اقتصادی‌اش ترغیب کرده است.

منابع اکسـیوس نیـز بورتنیکوف را از نگاه رتکلیف فردی سـازنده توصیف کرده‌انـد که می‌تواند در احیای مسـیر دیپلماتیک نقش داشـته باشـد. سـیا درباره این گزارش‌هـا اظهارنظر نکرده اسـت. هم‌زمـان، مقام‌هـای اوکراینی همچنـان درباره آمادگی روسـیه برای تشـدید جنگ ابـراز نگرانـی می‌کنند. اکسـیوس به مقام‌های اوکراینی استناد کرده که می‌گوینـد اطلاعاتی در اختیار دارنـد که از آماده‌شـدن روسـیه برای تشدید عملیات نظامی حکایت دارد.

زلنسـکی پس از دریافـت گزارش آمریـکا دربـاره مذاکـرات مسـکو، از واشینگتن به دلیل اتخاذ «لحن درست» در گفت‌وگو با روسیه تشکر کرد و گفت دولـت ترامـپ رویکـردی واقع‌بینانه نسـبت بـه اقدامـات لازم در پیـش گرفته است.

حوزه ثبت ملک کرج - ناحیه سه
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سندرسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابـر رای شـماره ۱۴۰۵۶۰۳۳۱۰۱۱۰۰۴۹۳۲ مـورخ ۱۴۰۵/۰۵/۲۴ هیـات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبتی ناحیه سه کرج تصرفات مالکانه بلا معارض متقاضی آقای احمد تورانی به شناسنامه شماره ۸۷۹۹ صادره از کرج فرزند محمد در سه دانگ مشاع از ششدانگ یک قطعه زمین با بنای احداثی در آن به مساحت ۱۰۴ متر مربع مفروز از پلاک شماره ۴۳۳ فرعی از ۱۴۶ اصلی واقع در البرز و با خریداری از آقای داود تورانی و خانم عزت تورانی و با مالکیت مالک اولیه آقای علی کمالی نژاد تایید مینماید. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور وعدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادرخواهد شد.
شناسه : ۲۲۵۶۲۱۵
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۶/۰۹ تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۵/۰۶/۲۵
رئیس اداره ثبت اسناد و املاک ناحیه سه کرج ۳۸۲۲

شماره : ۱۴۰۵۶۰۳۰۲۰۲۶۰۰۹۴۴۲ تاریخ : ۱۴۰۵/۰۵/۰۸
قوه قضائیه
سازمان ثبت اسناد و املاک کشور
اداره کل ثبت اسناد و املاک استان اصفهان
اداره ثبت اسناد و املاک اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۰۲۰۲۶۰۰۵۳۷۴-۱۴۰۵/۰۳/۲۶ هیات اول دوم موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان تصرفات مالکانه بلا معارض متقاضی مالکیت آقای علی اکبر آقابابائی بادافشانی به شناسنامه شماره ۶ کدملی ۵۶۵۹۵۳۷۳۸۳ صادره فرزند حسین نسبت به ششدانگ یک باب خانه پلاک شماره ۲۶ فرعی از ۱۴۹۱۵ اصلی واقع در بخش ۵ اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان به مساحت ۱۶۰/۳۵ متر مربع مورد درخواست به موجب سند ۱۶۰۸۸۱ مورخ ۱۳۹۹/۰۶/۲۰ دفتر ۹۰ اصفهان به متقاضی انتقال قطعی گردیده و به نامش در جریان ثبت میباشد. محرز گردیده است.
لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۵/۲۵ تاریخ انتشار نوبت دوم :۱۴۰۵/۰۶/۰۹
شناسه آگهی: ۲۲۴۷۹۹۲
حسین زمانی علویجه - رئیس ثبت اسناد و املاک ۳۴۲۹

قوه قضائیه
سازمان ثبت اسناد و املاک کشور
اداره کل ثبت اسناد و املاک استان اصفهان
اداره ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک غرب اصفهان
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی

برابر آرا صادره هیات های موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی منطقه غرب اصفهان تصرفات مالکانه و بلا معارض متقاضیان محرز گردیده است لذا مشخصات متقاضیان و املاک مورد تقاضا به شرح زیر به منظور اطلاع عموم در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود. در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضیان اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت اسناد و املاک تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یکماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مرجع قضایی تقدیم نماید.
ردیف -۱ برابر رأی شماره ۶۷۸۵ مورخ ۱۴۰۵/۰۴/۰۲ هیأت سوم لذا مالکیت آقای / مجید صادقی به شناسنامه شماره ۲۸۳ کدملی ۱۲۸۴۷۸۴۲۱۵ صادره اصفهان فرزند اسداله در ششدانگ یکباب ساختمان به استثنا بهای ثمنیه اعیانی به مساحت ۱۱۵/۸۵ مترمربع پلاک شماره ۴۴۶ فرعی از ۶ اصلی واقع در بخش ۱۴ حوزه ثبت ملک غرب اصفهان ثبت در دفتر املاک تائید محرز گردیده است.
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۵/۲۵
تاریخ انتشار نوبت دوم :۱۴۰۵/۰۶/۰۹
شناسه آگهی: ۲۲۴۸۴۸۷
احمد کاشف
رئیس منطقه ثبت اسناد و املاک غرب اصفهان ۳۴۲۸

شماره : ۱۴۰۵۶۰۳۰۲۰۲۶۰۰۹۷۵۳ تاریخ : ۱۴۰۵/۰۵/۱۲
قوه قضائیه
سازمان ثبت اسناد و املاک کشور
اداره کل ثبت اسناد و املاک استان اصفهان
اداره ثبت اسناد و املاک اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۲۰۲۲۵۴۰ مورخ ۱۴۰۴/۰۹/۱۹ هیات اول متقاضی مراد باقری کردشامی به شناسنامه شماره ۴ کدملی ۶۲۹۹۸۳۸۲۶۴ صادره فرزند غلامرضا مبنی بر صدور سند مالکیت نسبت به ششدانگ یک باب مغازه به مساحت ۴۰/۲۹ متر مربع از پلاک شماره ۱۵۱۸۲/۱۳ واقع در بخش ۵ اداره ثبت اسناد و املاک شمال اصفهان مالک رسمی رمضال اله بخش طبق سیستم جامع املاک مورد ثبت صفحه ۱۴۸ دفتر ۲۲۹ املاک بوده که مورد درخواست مع الواسطه به موجب قولنامه به متقاضی واگذار شده و تعدادی از شهود آن را تأیید نموده اند لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۵/۲۵
تاریخ انتشار نوبت دوم :۱۴۰۵/۰۶/۰۹
شناسه آگهی: ۲۲۴۶۹۴۲
حسین زمانی علویجه - رئیس ثبت اسناد و املاک ۳۴۳۰